

SPRÁVNÁ ODPOVĚĚ - NADĚJE NA VZKŘÍŠENÍ

Správnou odpovědí na tento problém je hlásání Kristova vítězství, naděje na vzkříšení, smrti jako velikonočního tajemství. Ale máme je hlásat tak, jak to dělal Ježíš. On začal tím, že plakal s naimskou vdovou, která doprovázela do hrobu svého jediného syna, a s Martou a Marií, které truchlily nad svým bratrem. Ježíš pláče s Martou a současně důrazně prohlašuje: „Já jsem vzkříšení a život. Kdo věří ve mne, i když umřel, bude žít.“ (J 11,25) Tak nám dává představu o tom, jak by měl být křesťanský pohřeb plný víry a zároveň lidskosti. (39)

(...)

Myslím, že žádný nevěrec by nebyl uražen, kdyby slyšel mluvit o Ježíši Kristu nebo o věčném životě na pohřbu drahé osoby, je-li to doprovázeno opravdovou účastí na jeho bolesti, úctou a především ryzí vírou. Víra, je-li pravá a prožitá, nikdy nikoho nezranila. Naopak, nevěřící je v těchto případech často přiveden k tomu, že si u sebe řekne: „Jak by bylo krásné, kdyby se věci opravdu měly takhle!“ To už je krok k obrácení.

Problémem tedy není „přílišná víra“ církve, ale něco docela jiného. My křesťané určitě nehřešíme přehnaným nadšením při vyhlídce na věčný život, ale spíš jeho nedostatkem. Člověk, který se prohlašoval za nevěřícího, svěřil se jednou svému příteli knězi: „Já nechodím do kostela. Ale někdy se mi stává, že při úmrtí některého známého musím jít na hřbitov. Tam slyším kněze nebo duchovní správce. Říkají: „Tento muž, tato žena vstanou!“ Rozhlédnu se kolem po lidech. Nikdo nevypadá, že by se zaradoval. Ani se nepohnou. A vím, že to jsou věřící. Já, který v tu pošetilost nevěřím, si přitom říkám, že kdybych tomu věřil, byl by to pro mne ohromný šok. Ale chápete? Znamenalo by to, že bych musel křičet, skákat, rozejít se se vším, co jsem předtím dělal. Kdybych tomu uvěřil, volal bych: Hurá! sláva!, které by zaznívalo až do končin země. A zatím jim to všechno neříká nic a každý zůstává nezúčastněně na svém místě.“ (40)

(Raniero Cantalamessa: Sestra smrt)

SPOLEČENSTVÍ SE SVATÝMI

K narozeninám jsem dostala tenkou knížku s malými příběhy o naději s názvem Pod ochranu tvou. Je to vyprávění farníků z Brna - lesné, o zásadách Panny Marie v jejich životě. Četba ve mně vyvolává vlnu vděčnosti, vzpomínek a uvědomění si, že Matka Boží je i mou průvodkyní a pomocnicí na mé cestě životem. Opravdu mě slyší, pomáhá, učí mě, odpovídá na mé prosby a myslím, že ani nedokážu docenit jak se o mne stará. Přemýšlím dál a uvědomuji si, že mi posílá pomocníky - anděly, archanděly, svaté - znám jich hrstku, ale je jich plné nebe. Je tam i mnoho našich nejbližších a známých a jak umí pomáhat! Stačí s nimi více komunikovat a spolupracovat! Víím, že to funguje, ale přesto to není samozřejmé a musím se to stále učit.

Nedávno mi zemřel tatínek, hledali jsme s maminkou jeho adresář, nebyl k nalezení. Říkám mamince: „Musíme poprosit taťku, ať nás k němu dovede.“ a hned byl na světě.

Každý den v modlitbě vyznání víry říkám, že věřím v jednu všeobecnou apoštolskou církev a ve společenství svatých. Věřím, to ano, ale žiji s nimi vědomě? Uvědomuji si, že s nimi mám spolupracovat? Že mi mohou a jistě i chtějí pomáhat? A také, jak zaznělo při promluvě na pohřbu mého tatínka, že se s nimi setkávám při každé mši svaté „...když kněz proměňuje chléb a víno v Tělo a Krev Pána Ježíše, že neproměňuje jen ten kousek chleba a trošku vína, ale celé Tělo Kristovo, to znamená celá církev je zde přítomná – všichni pokřtění živí i zemřelí na věčnosti...“ celé společenství svatých, zkrátka všichni! Je to úžasné!

Pomáhejme si na té naší společné pouti životem a dobře prožijme nejen svátek Všech svatých a Všech zemřelých, ale spolupracujme s nimi i v dnech všedních.

Maličkost?

Protože mám víceméně sedavé zaměstnání, rád se občas po práci projedu na kole. Mám už několik „svých“ tras, podle toho, kolik mám času a sil. Během těch dvou až čtyř hodin na kole si „vyčistím hlavu“, pozoruji přírodu a trochu se i modlím a chválím Pána Boha. Také mne napadají různé dobré myšlenky a nápady pro mou náročnou práci s lidmi.

Nedávno jsem si takto vyjel v podvečer letního dne. Předpověď sice hlásila na večer trvalý déšť, ale zatím to tak nevypadalo. Věřil jsem, že v nejbližších dvou hodinách déšť nepříjde. Obloha byla sice zatažená, ale na déšť to nevypadalo. Však nepojedu daleko, jen asi do 15km vzdáleného místa. Bylo teplo, ani pláštěnku jsem si nevezl.

Po pětáctyřiceti minutách jízdy jsem začal pozorovat, že mraky houstnou a že tím směrem, kam jedu, je už obloha zcela zatažená těžkými olověně modročernými mraky. Musím se už vrátit. Obrátil jsem se a jel jsem zpět. Po chvíli začalo skutečně mírně pršet, ale zatím jsem nepromokl. Opřel jsem se do pedálů a dešti jsem ujížděl. Byl mi stále v patách. Začínalo se ochlazovat. Bylo by nepříjemné promoknout, jsem dost náchylný na prochlazení...

„Pane Bože, Panno Maria, ať se dostanu domů včas“, modlil jsem se střídavě v duchu. Nechtěl bych být nemocný. Lidí mě potřebují...

Závodil jsem s větrem a přicházejícím deštěm a skutečně jsem přijel domů téměř suchý na poslední chvíli. V tom se spustil liják a trval skoro až do rána. Naplnila mne vděčnost. Bože, děkuji! Panno Maria, děkuji!

Maličkost?

Asi ano, ale já jsem si znovu silně uvědomil, že jsme stále obklopeni boží otcovskou péčí a mateřskou láskou Panny Marie. Kolik takových drobných „pozorností a pohazení z hůry“ nás téměř denně potkává, a my je nevidíme. Unikají naší pozornosti. Nepovšimneme si jich. Je to škoda, protože pak naši víře chybí „šťáva“, opravdová vroucnost.

„Pane, ať vidím!“ prosil slepec z evangelia Ježíše.

Bože, dej, ať vidím projevy Tvé lásky a dobroty ve svém každodenním životě! Panno Maria, pomáhej mi v tom!

z knihy: Pod ochranu Tvou... - malé příběhy o naději

Horní Bečva

Končí horký den. Celý den jsem pomáhal známým. Mé ruce už odvykly tvrdé práci, a proto se na prsteníčku pravé ruky objevil nejdříve otlak a pak puchýř, který se nakonec protrhl. Začala mi téct krev a strhla se kůže. Skrýval jsem to, abych mohl práci dokončit.

Cestou na ubytovnu jsem se zastavil u pramene vody. Celé okolí tam chodí pro vodu, je prý léčivá. Ale chodí se tam i modlit. Na stromě visí obrázky Panny Marie, poznal jsem na obrázku i Pannu Marii Turzovskou.

Vzpomněl jsem si na vizionáře pana Lašuta. Mé setkání s ním bylo velice zvláštní.

Bolest v pravé ruce mě vrací do současnosti. Skláním se k prameni a nechám vodu dopadat na zraněný prst. Cítím příjemný chlad, bolest ustupuje. Zvedám ruku a dech se mi zatajil. Na prstu není žádná stržená kůže! Ani nejmenší stopa po zranění. Okolní svět přestal existovat a jakoby ve snách jdu od studánky k Bečvě. Jsem plný šokujícího poznání. Stále se dívám na ruku...

Pak stojím na lávce nad Bečvou. Voda dopadá na kameny a vytváří stříbrnou tříšť. Vlny skládají píseň o nekonečnosti naděje.

„Boj se zlem si neprohrál!“ dostávám vzkaz do duše.

Děkuji Stvořiteli za tu velkou milost. Pokorně skláním hlavu. Z duše mi mizí temnota zlých skutků nemilosrdných lidí...

z knihy: Pod ochranu Tvou... - malé příběhy o naději

WYD MADRID 2011 ANEB CELOSVĚTOVÉ SETKÁNÍ MLÁDEŽE S PAPEŽEM

Ahoj všichni. Chtěla bych se s vámi podělit o zážitky ze svého prázdninového putování.

Vše propuklo v pondělí 8. 8. 2011 odpoledne v Hradci Králové, kde jsme dokončili registraci a dozvěděli se, že pojedeme autobusem označeným *DHKO5* (Patronkou našeho autobusu byla svatá Hedvika). Byli v něm převážně poutníci z žambereckého a ústeckého vikariátu. V pět hodin nás čekala mše svatá v kostele Panny Marie. Byla tu spousta věřících; nejen poutníci, ale i jejich rodiče, sourozenci, prarodiče a přátelé. Vyprosili jsme si Boží ochranu na dlouhou a náročnou cestu. Po mši nám přečetli celkem komické desatero poutníka s příkázáními typu: „Nezasedneš místo bližnímu svému“ nebo „Využiješ každou čůrací zastávku“ ... a podobně. Už nám nestálo nic v cestě, proto jsme naložili všechna zavazadla do kufříků, nastoupili do autobusu a vyrazili vstříc novým zážitkům. Na dobrou noc nám v autobuse pustili pohádku *Nejkrásnější hádanka*.

Ráno jsme už byli ve Francii a vítalo nás starobylé městečko na břehu průzračného jezera pod vysokými skalami – *Annecy*. Celý den jsme věnovali procházkám úzkými uličkami a relaxaci na břehu jezera. Večer se slavila mše sv. a po ní nás opět čekala nekonečně dlouhá noc v autobuse.

Druhý den jsme konečně přistáli ve španělské Tarragoně. Nejdřív jsme se trochu rozkoukali v našem novém „domově“ (velké sportovní hale) a něco málo jsme si vybalili. Jelikož bylo hrozné horko, oblékli jsme se do plavek a hnali na pláž. Byly krásné vysoké vlny a my tam vydrželi až do večera.

V Tarragoně jsme měli české centrum s nádvořím, na kterém se každý den scházeli čeští poutníci. Jednou ráno tam přijel jakýsi český borec na koloběžce. Všichni ho přivítali bouřlivým potleskem, jelikož na tom svém stroji ... ujel celou pouť. U Boha zřejmě není nic nemožné. To jsem zjistila i já o několik hodin později. Na tržnici mi nějaký lapka ukradl peněženku se všemi penězi a doklady, které jsem s sebou měla. Nejprve jsem byla trochu šokovaná, ale jakmile to trochu opadlo, stouplo si nás pět holek do kroužku u jednoho stánku a modlily jsme se, aby se peněženka našla. Pomohlo to! Večer mě volali do centra, abych si ji vyzvedla na policii. Byl to jeden velký zázrak.

Tarragona je staré město stavěné Římany už ve starověku, proto jsme navštívili spoustu památek a pár muzeí. V sobotu 13. 8. jsme jeli na výlet do Barcelony, kde jsme navštívili monumentální chrám *Sagrada Família*. Zatím je to nejhezčí stavba, jakou jsem kdy viděla. Pak už nás čekaly jen dva dny v Tarragoně a měli jsme se vydat do Madridu, kvůli kterému jsme vlastně přijeli.

Atmosféra panující celý týden v hlavním městě Španělska byla prostě nepopsatelná. Kdo nezažije, nepochopí. I když nebyl nijak vyhrazený povinný program, nikdo se nemohl nudit. Neustále jsem se potkávala s lidmi z celého světa, kteří byli naladěni na stejnou vlnu jako já. Vyzařovala z nich radost, přátelství, očekávání, klid, nadšení a láska. Úžasné byly i večery strávené ve velké tlačenici do metra. Nikdo se nerozčiloval nad horkem, těsným prostorem, hlukem, ... Naopak. Zpívalo se, byly slyšet pokřiky v nejrůznějších jazycích a na tvářích lidí byl vidět (i když trochu unavený, ale přece) ÚSMĚV. Stále se to opakovalo, ale přesto byl každý den jedinečný. Nejčastější fráze, které jste slyšeli (ať už z úst korejce, afričana, brazilce, itala, poláka, francouze, španěla, japonce nebo čecha) byly: „Hallo, where are you from?“ (Ahoj, odkud jsi?) nebo „What is your name?“ (Jak se jmenuješ?).

Benedikt XVI. přijel do Madridu ve čtvrtek večer. Na velkém náměstí ho vítaly tisíce mladých nadšených lidí. Den „D“ přišel v sobotu. Do batohů jsme si sbalili vodu, spacák, karimatku a vše nezbytné a vydali jsme se do metra. Tam nás čekalo „peklo“ v podobě horkého vydýchaného vzduchu. Nejednoho člověka omdlelo. Já se celou dobu s pomocí vějíře statečně držela. Vystoupili jsme na jedné odlehlé stanici metra a pomalu se sunuli směr letiště, kde měla proběhnout vigilie se svatým otcem. Celá plocha byla rozdělena na několik sektorů nám byl přiřazen D5, který byl poměrně blízko hlavnímu podiu. Sužovalo nás nesmírné horko (45 stupňů). Každý vypil nejméně 4 litry vody. Do půl deváté jsme čekali než přijede papež v papamobilu. Obloha nad námi se začala podezřele černat. Silně se rozpršelo, ale sv. Otec s námi přečkal i tu

největší bouří a vítr. Když se počasí uklidnilo, byla adorace. Po ní svatý otec projížděl sektory, mladí mu mávali a on jim žehnal. Byli jsme od něho asi jen 3 metry. Z jeho očí byla vidět oddanost, radost a nadšení. Dva miliony lidí skandovalo „Beenedikto!!“ Na závěr ještě jednou sprchlo, ale po parném dni to nikomu nevadilo. Po ohňostroji jsme se šli trochu projít, a když jsme se vrátili spacáky už byly suché, takže jsme se nakonec celkem příjemně prospali.

Další den už jsme si jen sbalili věci a pomalu se vraceli zpět, naplnění Boží přítomností a absolutně unavení. Jeden den jsme strávili ve francouzském Versailles. Odpočívali jsme v rozlehlých zámeckých zahradách a parcích. Večer už jsme naposledy nastupovali do autobusu a jeli až domů, kde na nás čekali zvědaví a šťastní rodiče.

Veronika Pecháčková

SYMBOLY EVANGELISTŮ

Čtyři evangelia Nového zákona, které napsali Matouš, Marek, Lukáš a Jan, mají podle tradice církve své symboly.

U proroka Ezechiela (1, 4-28) jsou zmíněny čtyři bytosti, považované od 2. století za symboly čtyř evangelistů v kontextu čtyř údobí Ježíšova života: anděl – lidské přebývání, lev – zmrtvýchvstání, býk – oběť, orel nanebevstoupení. Sv. Jeroným a sv. Řehoř Veliký ztotožňují jednotlivé bytosti s příslušnými evangelisty: člověk (anděl) – Matouš; lev - Marek; býk – Lukáš; orel – Jan. Bibličtí vykladači pak přiřadili k jednotlivým symbolům charakteristiky jednotlivých evangelií. Matoušovo: člověk – Kristovo lidství; Markovo: lev – zmrtvýchvstání Krista; Lukášovo: býk – Kristova oběť; Janovo: orel – nanebevstoupení Krista.

Nejstarší vyobrazení symbolů evangelistů nacházíme na nástěnných malbách v katakombách (katakomby Marcus – Marcellinus, Řím, 4. stol.).

LETOŠNÍ POUTNÍ ZÁJEZD NAŠÍ FARNOSTI SE OPRAVDU VYDAŘIL

Východní Čechy jsou nejen proslulé nádhernou přírodou, ale také svou historií a zejména mimořádným bohatstvím stavebních a uměleckých památek.

Organizátorům zájezdu se podařilo vybrat místa, která tím vším upoutala. Projížděli jsme krásnou krajinou a seznámili se s mimořádně zajímavými historickými objekty, které jsou právem zařazeny mezi naše národní bohatství.

Měli jsme štěstí na všechno, na autobus, který řídil zkušený a ochotný řidič, na počasí s nebem bez mráčku, na organizátory – otce Josefa a sestru Ludmilu, kteří neponechali nic náhodě. V autobuse panovala pohoda, už i díky tomu, že cesta začala požeňáním. Ten zájezd byl tak zajímavý, že se omlouvám, pokud zopakují vše, co jsme viděli a slyšeli. Ani nevím, jestli se mně to podaří.

První zastávkou byl Broumov. Na našem území neexistuje místo, které by tak výrazně bylo poznamenáno výstavbou jednoho z nejkrásnějších slohů – baroka. Díky osvíceným opatům Tomáši Sartoriusovi a jeho nástupci Otmaru Zinkeovi, kteří získali oba Dienzenhofery – patříci mezi nejlepší architektky té doby, klášter jehož počátky sahají do 14. století, získal podobu, která je hodná obdivu. A nejen klášter. Opat Zinke koordinoval výstavbu na celém území Broumova. V okolí byla vystavěna řada dalších obdivuhodných barokních kostelů, díky nimž se v architektonické literatuře vžil pojem „broumovská skupina“.

Jen něco málo z bohaté historie kláštera. Už jenom proto, že je úzce spojena s dějinami našeho národa. Roku 1213 daroval Otakar Přemysl I. broumovský výběžek benediktinům z Prahy – Břevnova. K ochraně byla zbudována broumovská pevnost a postupně zřízeno benediktinské proboštví. Dvakrát byl klášter vypálen, nejprve odbojnými sedláky a později zničen husity, kdy bylo několik řeholníků upáleno. Opatu Mikulášovi II. se s několika řeholními bratry podařilo uniknout s řadou cenných předmětů, mezi nimiž byl rukopis bible „KODEX GIGAS“ (nyní jako válečná kořist ve Švédsku). Problémy a úpadek řeholního života nastal vinou silicího reformního protestantského hnutí koncem 16. století. Opat Wolfgang se dostal do ostrého sporu s broumovskými protestanty a jak se uvádí, byla to prý jedna z pohnutek k rozpoutání první fáze třicetileté války. Naštěstí potom následovala řada opatů, která neznamenala dobu „temna“ – jak toto období nazývá Jirásek, ale naopak rozkvet opatství. Zásahu na tom mají zejména už dva jmenovaní opati. Původně gotický kostel sv. Vojtěcha byl přestavěn v barokním slohu, nejprve pod vedením mistra Allia a později Dienzenhofery, kteří rovněž vtiskli podobu celému klášteru.

Významnou součástí historie broumovského opatství tvoří klášterní školství. Už před husitskými válkami byla benediktinská škola slavná. Mezi její žáky patřil první pražský arcibiskup Arnošt z Pardubic, proslulý dějepisec a jezuita Bohuslav Balbín, spisovatel Alois Jirásek a rovněž ministr financí 1. československé vlády Alois Rašín. Klášterní školu zavřeli nacisti v roce 1939. Po válce byla německá komunita benediktinů odsunuta. Pokus osídlit klášter čechoamerickými benediktiny byl neúspěšný, po nástupu komunistů v roce 1948 byli vypovězeni z republiky.

To nejhorší teprve opatství čekalo. Od roku 1950 sloužil klášter jako internační tábor pro řeholníky a řeholnice nejrůznějších řádů. Kněží a řeholníci byli mučeni, internované sestry zde žily za nelidských podmínek. Malé uvolnění přinesl až rok 1968, kdy sestry mohly nastoupit službu v charitních domovech. V Broumově zůstaly jen dominikánky, jež zde pekly hostie pro všechny farnosti v Čechách a na Moravě (hostie pekly řeholní sestry také v Bílé Vodě). V roce 1990 však přesídlily do ženských klášterů na Moravě. Klášter v současné době je samostatným objektem a není osazen řeholní komunitou. Má správce a je řízen z Prahy Břevnova.

Přestože je v současné době z velké části klášter nevyužitý, stojí za prohlídku. Je to opravdu monumentální stavba. Už vstup do areálu je vyzdoben řadou nádherných soch svatých a českých patronů z roku 1730 od K. J. Hiernleho, který se stal dvorním sochařem benediktinů. Kostel sv. Vojtěcha zaujme velkolepou barokní výzdobou od štukatéra Spinnettiho, autora fresek K. Kováře a zejména známého malíře Schefflera. Jsou tu k vidění relikviáře s ostatky svatých, nádherný hlavní oltář, mnoho obrazů od známých mistrů a neuvěřitelně krásná vyřezávaná dřevěná výzdoba chórových lavic a oltářů. Je zázrak, že se to všechno dochovalo po pohnuté historii v takovém stavu do dnešních dnů. Prohlédli jsme si ještě konventní knihovnu, jednu z největších historických knihoven u nás. Je v ní uloženo asi 37 000 svazků, přes 200 rukopisů a 300 prvořetisků. Několik tisíc těchto cenných knih bylo v padesátých letech vyházeno z oken a zničeno. Obdivovali jsme nádherné staré knihy a bible, jejichž umělecká hodnota je nevyčísitelná. Knihovnu zdobí galerie opatů a strop s nádherně vymalovanými stropními freskami malého Ježíše vyučujícího zákoníky v jeruzalémském chrámu a proměnění Krista na hoře Tábor. Ještě jsme viděli sakristii a zejména refektář s kopií tzv. Turínského plátna. Jedná se o jednu z nejzdařilejších kopií, kterou daroval turínský biskup Bergirius v roce 1651 broumovskému opatovi Sobkovi. Je pokládána za středoevropský unikát. Kopie plátna byla nalezena při úklidu v roce 1999 v klášterním kostele nad kaplí sv. Kříže a s ní i dokument o její pravosti. Pokud se na ní pozorně díváme, uvidíme tvář Krista, jeho rány, probodnutá zápěstí a stopy krve. Letos se vystavoval v Turíně originál plátna, návštěvníků bylo tolik, že se na všechny nedostalo. Proto si važme toho, že jsme mohli postát před tímto unikátním dílem a vnímat ho jako obraz Kristova nesmírného utrpení.

Druhou zastávkou bylo Nové Město nad Metují. Tam nás už čekal šéf restaurace „U Drašnarů“, kde jsme opravdu velmi dobře poobědvali. S takovou ochotnou obsluhou se asi málo kdo z nás v poslední době setkal. Nešetřili na nás; výborná polévka s nudlemi a játrovými knedlíčky, kolik kdo chtěl, a také plátky s oblohou byly vynikající. Na krásně vyhlížející moučník většině z nás nezbylo již v žaludku místo.

Potom nás čekala prohlídka zámku, který stojí v západním rohu náměstí. Nejprve opět něco z jeho historie, kterou nám vyložila naše svědomitá průvodkyně. Město a hrad založil v r. 1501 Jan Černčický z Kácova. V r. 1526 vše poškodil požár. Zakladatel patřil mezi české bratry a vzhledem k jejich obtížné situaci, pronásledování a důsledkům požáru, prodal Nové Město Pernštejnům, kteří hrad částečně obnovili. V r. 1547 zadlužený Jan z Pernštejna prodal panství V. K. z Krajku, který je rok nato

přepustil Wolfgangovi ze Stubenbergu. Noví majitelé přestavěli hrad na renesanční zámek. Vzhledem k tomu, že se zúčastnili českého stavovského povstání v dvacátých letech 17. století, bylo panství zkonfiskováno a císařská komora je prodala Albrechtovi z Valdštejna, který je směnili s Marií Magdalénou Trčkovou z Lípy. V r. 1629 vypuklo v Orlických horách povstání poddaných, při kterém byl zámek těžce poškozen. Po potlačení povstání předala majitelka zámek svému synovi, ale ten byl nedlouho potom s Valdštejnem v Chebu zavražděn. Císař Ferdinand II. daroval panství jednomu z vrahů Walteru Leslieovi, který v 17. stol. přestavěl zámek do podoby baroka. Po jeho smrti přešel majetek do rukou Dichřištejnů a od r. 1858 hrabatům z Lambergu. Zámek chátral, takže na počátku 20. století už byl takřka zříceninou. Naštěstí ho koupili velkopřemyslníci (vlastnili textilní továrny na Náchodsku) bratři Bartoňové s rytířským přídomkem z Dobenína. Díky novým majitelům byl zámek podle projektu architekta Dušana Jurkoviče přebudován a založena krásná zahrada s dřevěným přístupovým mostkem z parku. Josef Bartoň z Dobenína zemřel tři roky po zestátnění jeho majetku. V r. 1992 byl na základě restitučního řízení majetek potomkům vrácen. Mimo Jurkoviče k obnově zámku přizval Bartoň z Dobenína další naše vynikající umělce - Františka Kyselu (fresky a obrazy), Helenu Johnovou (nádherná keramika zdobící celý zámek, zejména zimní zahradu) a Marii Teinitzerovou (gobelíny a koberce). Mimo to jsou zde umístěny sochy a obrazy mnoha známých umělců - J. V. Myslbeka, J. Štursy, J. Preislera, F. Nechleby, F. Bílka, O. Španiela, a zejména obrazy P. Brandla a J. Kupeckého. Za vidění rovněž stála vzácná sbírka staré habánské keramiky (tzv. habáni se přistěhovali jako sekta novokřtěnců v 16. stol. ze Švýcarska a Německa na Moravu). V žádném ani v Umělecko - průmyslovém muzeu jsem neviděla tuto keramiku v takovém množství a kvalitě.

V zámku jsme shlédli dvě poschodí, jedno renesanční a druhé barokní. Každá místnost měla svůj název a k tomu přizpůsobeny interiéry zastupující rozličné slohy včetně orientálních. Každý si mohl přijít na své. K vidění tu byl vídeňský, míšenský, čínský i náš český porcelán, na zdech visely staré gobelíny, vedle barokního, renesančního se tu uplatnil nádherný nábytek ve stylu art deco a secese. Mezi skvosty patří rovněž velká ložnice s nábytkem ze dřeva bílého javoru, se soškou dívky z alabastru, nádhernou stropní malbou a bustou prezidenta Masaryka (který tu také přespal). Toho, kdo má rád řeckou mytologii, musely upoutat nástrovní malby podle řeckých pověstí, doplněné nádhernými bílými a zlatými štuky. Samozřejmě, že tu ještě je malý a velký sál na pořádání koncertů, výstav a dalších společenských akcí, včetně svateb.

Poslední majitelé museli být vzdělaní, kulturní lidé, protože se jim podařilo původní panské sídlo přestavět do působivé civilnější podoby, které má intimní atmosféru a zároveň skýtá zážitek ze vzácných sbírek přirozeně zasazených do prostředí, které ještě jejich uměleckou hodnotu zvyšuje.

Některým výletníkům zbyly ještě síly na vystoupaní 53 m vysoké zámecké věže „Másešnice“, za odměnu jim byl krásný výhled do okolí.

Pak jsme nasedli zase do autobusu a rozjeli se k poslednímu cíli našeho výletu - na mariánské poutní místo Rokole. Je ukryté v lesním zákoutí nad levým břehem říčky Olešanky. Léčivý pramen tu prý vytryskl na památku záchranu malé dívky, která v lesích zabloudila a Panna Maria ji odsud vyvedla. Jak dále místní historie uvádí, ze studánky se napili 3 nevyčerpitelně nemocní muži a uzdravili se. Pověst o zázračné vodě se rychle rozšířila a u studánky byla postavena kaplička s obrazem Panny Marie Rokolské. Kousek od ní je lidová dřevěná loreta s obrazem sedmi bolestí Panny Marie. Rostoucí příliv poutníků si vyžádal už v roce 1930 postavení většího kostelíku, financovaného místním podnikatelem Příbylem. Na protějším lesním svahu doplňuje toto poutní místo 14 zastavení Křížové cesty. K prohlédnutí, ale hlavně k rozjímání je tu ještě první schönstattská svatyně v Čechách, vystavěná a vysvěcená v roce 1997. Je to 143. kopie této kaple ve světě a nese ideál - posláním Betléma. Zajímavé na těchto objektech je, že se všechny podobají snad až do posledního hřebíku. Tři roky na to byl v její blízkosti postaven provinční dům Mariiných sester s kaplí zasvěcenou Nejsvětější Trojici.

Zážitek, který jsme měli z tohoto místa, kde se duchovno snoubí s krásnou přírodou, umocnila mše sv., kterou pro nás sloužil otec Josef. Přizpůsobil tomu i kázání - o vnímání různých podob ticha pro naši duši a tím i hodnot, které nám mohou vnést do života harmonii, klid a pohodu.

Domů se určitě všichni nebo většina z nás vrátila plna dojmů. Díky za to všem těm, kdo pro nás tento nádherný den připravili.

B. H.

AHOJ DĚTI!

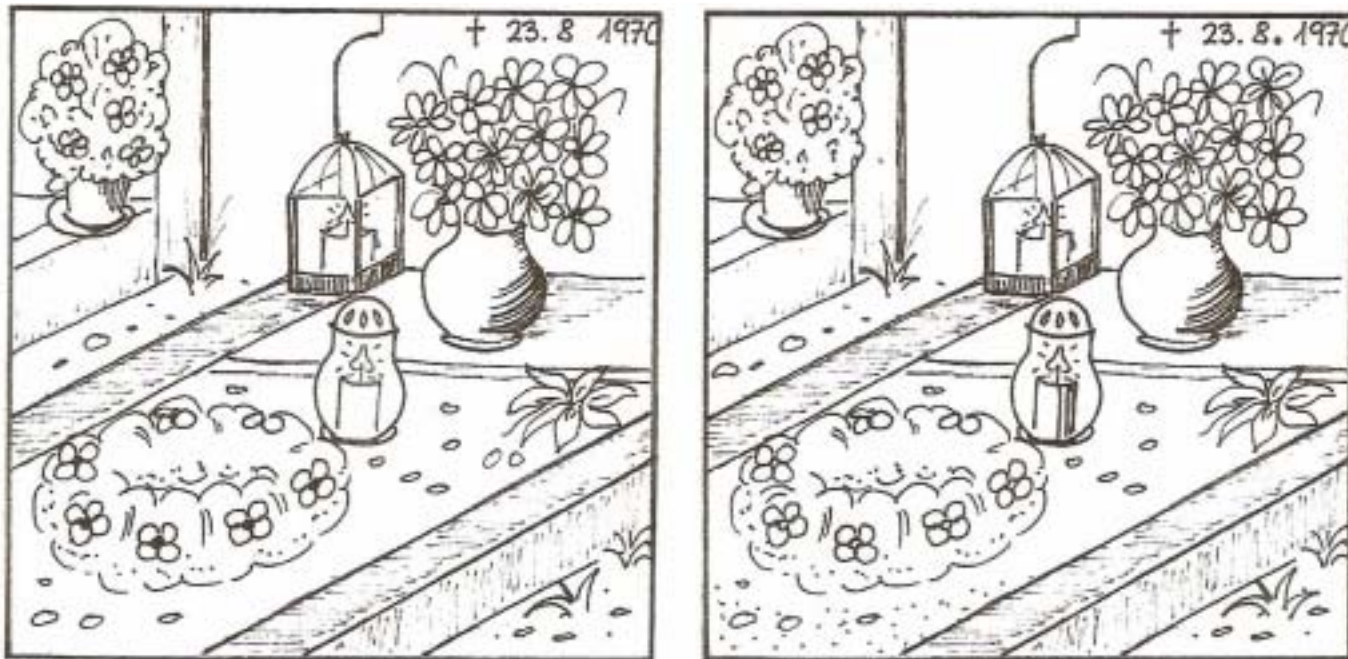
Představte si, že by vás někdo pozval na takový malý výlet a vy byste se mohly v těchto dnech proletět nad večerní krajinou. Určitě by vaši pozornost upoutala osvětlená místa, roztroušená nepravidelně po kraji. Može malých světýlek, malých plamínek velké naděje. Asi není pro nikoho těžké uhodnout, že se jedná o hřbitovy, kde na všech hrobech září svíčky. Víme, proč právě v tomto čase?

Příští týden 2. listopadu slavíme Vzpomínku na všechny věrné zemřelé. Proto zdobíme hroby květinami, věnci svíčkami, proto chodíme na hřbitov, kde jsou pochováni naši blízcí a modlíme se za ně. S nadějí věříme, že se s nimi jednou opět shledáme v nebi.

Nezapomeňte tedy spolu s rodiči navštívit hrob vašich bližních, kteří již zemřeli, a pomodlit se za ně.

Na každém hřbitově je mnoho hrobů. Svým způsobem jsou všechny stejné, mají přibližně stejný tvar, desku se jmény zemřelých, květinovou výzdobu, svíčky. Přitom je ale každý hrob jiný. Těžko bychom hledali dva úplně stejné, stejně uspořádané a vyzdobené.

Každý je jedinečný, stejně jako byl i život člověka, který v něm odpočívá. A to už jsme jen krůček od našeho obrázku. Na něm jsou nakresleny dva ozdobené hroby. Na první pohled stejné, ale přesto se liší deseti rozdíly. Vaším úkolem bude je najít.

(Otazníček)

PRO STARŠÍ:

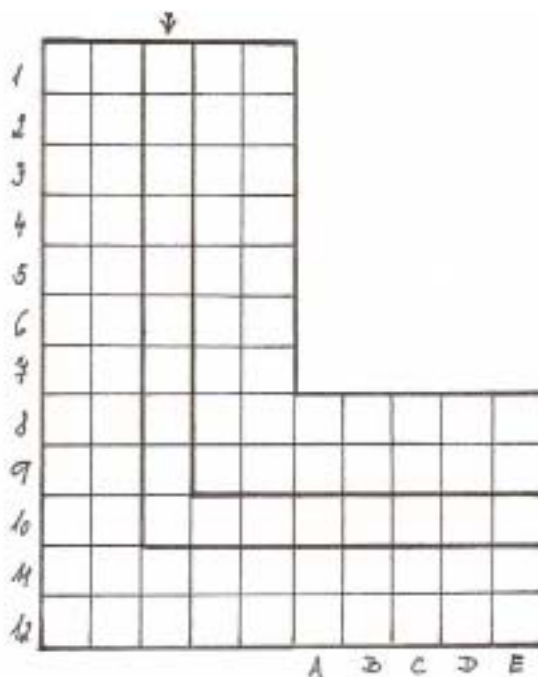
Začíná měsíc listopad, poslední měsíc liturgického roku. Proto dnešní křížovka i její tajenka mají tvar písmene L. V tomto měsíci se nám nabízí řada možností prožít společně některé svátky a slavnosti. Hned 1. listopadový den Slavnost Všech svatých. Po něm Památku zesnulých, tedy „Dušičky“. A první listopadová neděle se zahalí vůní posvícenských koláčů. V naší farnosti oslavíme Posvěcení kostela, tedy posvícení. Je to příležitost vytvořit krásné společenství nejen při mši svaté, ale také v domovech u společného stolu.

Ani třetí neděli nelze jen tak přejít, přináší nám letos s sebou Slavnost (tajenka). Tajenku zjistíte po vylúštení L- křížovky. Všechna doplňovaná slova mají 5 písmen. U písmen A-E vyplňte slova zdola nahoru.

Ještě než nastoupí čtvrtá - poslední listopadová a zároveň již první adventní neděle, o slovo se hlásí svatá Cecílie, patronka hudby. Život by asi bez hudby byl ochuzen a neměl by tu správnou chuť.

Legenda:

- 1. Dorazit do cíle
- 2. Části stromů
- 3. Geometrický útvar
- 4. Živočich
- 5. Fontána
- 6. Horské jezero
- 7. Kořenová zelenina
- 8. Menší dar
- 9. Věc ke čtení
- 10. Přípravek k čištění zubů
- 11. Šlápota
- 12. Drobný peníz
- A. Část svetrů
- B. Jiří (domácky)
- C. Chválení
- D. Okolo
- E. Snížení ceny

(EJ)

Řešení z minulého Poutníka:

V hromádce žaludů a kaštanů byl schován růženec. Úryvky z Písma sv.: 1-c, 2-h, 3-a, 4- b, 5-e, 6-f, 7-d, 8-g.

SPOLEČENSKÁ RUBRIKA NAŠÍ FARNOSTI:

V listopadu 2011 oslaví:

92 let	paní Božena Moravcová	z Verměřovic	60 let	paní Miroslava Rousová	z Verměřovic
91 let	paní Božena Formánková	z Dolní Čermné	60 let	pan Stanislav Moravec	z Dolní Čermné
91 let	paní Milada Bachmanová	z Petrovic	55 let	paní Věra Faltusová	z Verměřovic
87 let	paní Marie Hrdinová	z Verměřovic	50 let	paní Bohuslava Syková	z Verměřovic
80 let	pan Josef Novák	z Petrovic	50 let	paní Eliška Dařílková	z Verměřovic
74 let	pan Václav Čada	z Verměřovic	50 let	pan Herbert Baumgartl	z Petrovic

Všem oslavencům jménem farnosti i jménem svým srdečně blahopřeji a vyprošuji Boží požehnání a pevné zdraví do dalších let.

Byla pokřtěna a stala se Božím dítětem:

v Petrovicích 16. 10. 2011 Alžběta Hašková z Petrovic

Rodičům Alžběty rád blahopřeji a vyprošuji všechny potřebné milosti pro křesťanskou výchovu jejich dítěte.

Církevní sňatek uzavřeli:

v Dolní Čermné 1. 10. 2011 Jitka Langrová a Jan Šikula

Novomanželům Šikulovým srdečně blahopřeji a vyprošuji Boží ochranu a požehnání do jejich společného života.

Křesťanský jsme se rozloučili:

v Petrovicích 10. 10. 2011 s paní Marií Krátkou z Petrovic

Pozůstalým ještě jednou vyslovuji křesťanskou účast na jejich zármutku. Na zemřelou budu pamatovat v modlitbách.

otec Josef

KULTURNÍ KALENDÁŘ

Pá 4. 11. ve 20:00 hod.	Svědectví o pouti ze Zlína do Madridu 2920 km na koloběžce za 28 dní Svou zkušenost s Bohem v každém okamžiku krásné a náročné cesty na Světové dny mládeže 2011 se Svatým otcem Benediktem XVI. Vám přiblíží Mg. Zdeněk Sigmund. Orlovna v Dolní Čermné
Út 8. 11.	Posvícenské dozvuky Orlovna Dolní Čermná - Klub důchodců
Čt 17. 11.	Předvánoční turnaj ve stolním tenise 8.30 – prezentace, startovné 50,- Orlovna v Dolní Čermné

SLUŽBA LEKTORSKÁ

Listopad 2011			
Út 1. 11.	Slavnost Všech svatých	18.00	Vávrovi 264
St 2. 11.	Vzpomínka na všechny věrné zemřelé	18.00	Macháčkovi ml. 180 HČ
Ne 6. 11.	32. neděle v mezidobí	7.30	Dvořákovi 406
		10.00	Macháčkovi 242
Ne 13. 11.	33. neděle v mezidobí	7.30	Severinovi 342
		10.30	Motlovi 11
Ne 20. 11.	Slavnost Ježíše Krista Krále	7.30	Kunertovi 12
Ne 27. 11.	1. neděle adventní	7.30	p. Motlová 11
		10.30	Faltusovi 356

Prosinec 2011			
Ne 4. 12.	2. neděle adventní	7.30	Kužilkovi 202 HČ
		10.30	Macháčkovi st. 180 HČ
Čt 8. 12.	Slavnost Panny Marie	18.00	Nastoupilovi 109
Ne 11. 12.	3. neděle adventní	7.30	Marešovi 264 HČ
		10.30	Hejlovi 232
Ne 18. 12.	4. neděle adventní	7.30	p. Venclová 402
		10.30	Režný 403
Ne 25. 12.	Slavnost Narození Páně	10.30	p. Krátký 73
Po 26. 12.	Svátek sv. Štěpána	7.30	Moravcovi 267
		10.30	Macháčkovi 411

Zprávy z farnosti DOLNÍ ČERMNÁ

31. neděle v mezidobí
30. října 2011
44. týden / 2011

BOHOSLUŽBY V TOMTO TÝDNU:

31. října -	pondělí	31. týdne v mezidobí
1. listopadu -	úterý	SLAVNOST VŠECH SVATÝCH
		16.30 v Petrovicích na hřbitově Dušičková pobožnost a po ní mše svatá v Petrovicích - za Karla Vašátka, rodiče a tetu
		18.00 Dolní Čermná - za farníky
2. listopadu -	středa	VZPOMÍNKA NA VŠECHNY VĚRNÉ ZEMŘELÉ
		16.15 ve Verměřovicích na hřbitově Dušičková pobožnost a po ní mše svatá ve Verměřovicích - za zemřelé kněze z naší farnosti
		18.00 Dolní Čermná - na úmysl Svatého otce
		po mši svaté Dušičková pobožnost na hřbitově v Dolní Čermné
3. listopadu -	čtvrtek	31. týdne v mezidobí
		7.30 Dolní Čermná - za Josefa Hrdličku, jeho rodiče a duše v očistci
		18.00 Verměřovice - za Boží pomoc a ochranu
4. listopadu -	pátek	první pátek v měsíci, zasvěcený úctě Nejsvětějšího srdce Ježíšova sv. Karla Boromejského, biskupa
		19.00 Dolní Čermná - za rodiče Vintrovy
5. listopadu -	sobota	první sobota v měsíci, zasvěcená úctě Neposkvrněného srdce Panny Marie
		7.30 Dolní Čermná -
		17.00 Petrovice - za Antonína Junka, manželku a dceru
		18.30 Verměřovice - za Boží pomoc a ochranu

6. listopadu - neděle – 32. v liturgickém mezidobí

V naší farnosti slavíme Výroční den posvěcení farního kostela sv. Jiří v Dolní Čermné.

Kostelní sbírka této neděle je určena na opravu farního kostela sv. Jiří v Dolní Čermné.

Dolní Čermná - 7.30 h. - za všechny dobrodince farního kostela v Dolní Čermné

Dolní Čermná - 10.00 h. - za Annu Dytrichovou a rodinu Marešovu

Dolní Čermná - 15.00 h. - *zpívané latinské nešpory*

Příležitost ke sv. zpovědi v tomto týdnu budete mít:

Ve farním kostele: ve **středu** od 17.00 - do 17.55 h., ve **čtvrtek** od 7.00 - do 7.25 h., v **pátek** od 17.00 h. - do 18.50 h., v **sobotu** od 7.00 - do 7.25 h. a v **neděli** od 7.00 - do 7.25 h. a od 9.30 - do 9.55 h.

Ve Verměřovicích ve **čtvrtek** od 16.00 h. - do 17.55 h.

Akce ve farnosti:

akce	den	datum	hodina	místo
Dětské klubičko	středa	3. 11.	8.30 h.	fara Dolní Čermná
náboženství pro středoškoláky	středa	3. 11.	19.00 h.	fara Dolní Čermná
zkouška zpěvu na mše svaté pro děti	čtvrtek	4. 11.	16.45 h.	fara Dolní Čermná
pravidelná návštěva starších a nemocných farníků před prvním pátkem	středa	3. 11.	dopoledne	Verměřovice
	čtvrtek	4. 11.	dopoledne	Dolní Čermná
	pátek	5. 11.	dopoledne	Dolní Čermná, Petrovice
farní knihovna	pátek	5. 11.	16.00 – 17.00 h.	fara Dolní Čermná
výstav Nejsvětější svátosti oltární	pátek	5. 11.	17.00 – 18.50 h.	kostel Dolní Čermná
společná adorace	pátek	5. 11.	po mši svaté	kostel Dolní Čermná

POUTNÍK, LISTOPAD 2011

Vydává Farnost sv. Jiří Dolní Čermná 1, 561 53 Dolní Čermná

Internet: <http://dolnocermenska.farnost.cz>, e-mail: dolnocermenska@farnost.cz

Uzávěrka příštího čísla je **13. listopadu 2011**, Poutník vyjde **27. listopadu 2011**

Členové red. kroužku: J. Roušar, V. Jansa, E. Jansová, B. Macanová, J. Moravcová

Grafické zpracování: J. Adamec, T. Macháček, T. Bednář, P. Židek, V. Severinová.

Za pravopis textu příspěvků zodpovídá uvedený autor.

Tiskne Tiskárna DOBEL s.r.o., Dolní Čermná 231, Lanškroun, ☎ 465 320 144. Neprodejné, pouze pro vnitřní potřebu.